

ΠΟΛΥ ΣΠΑΝΙΩΣ

Εἶν' ἕνας γέροντας. Ἐξηγτημένος καὶ κυρτός,
σακατεμένος ἀπ' τὰ χρόνια, καὶ ἀπὸ καταχρήσεις,
σιγὰ βαδίζοντας διαβαίνει τὸ σοκάκι.
Κι ὅμως σὰν μπεῖ στὸ σπίτι του νὰ κρύψει
τὰ χάλια καὶ τὰ γηρατεῖά του, μελετᾷ
τὸ μερτικό ποῦ ἔχει ἀκόμη αὐτὸς στὰ νειάτα.

Ἐφηβοὶ τώρα τοὺς δικούς του στίχους λένε.
Στὰ μάτια των τὰ ζωηρά, περνοῦν ἡ ὀπτασίες του.
Τὸ ὑγιές, ἡδονικὸ μυαλό των,
ἡ εὐγραμμη, σφιχτοδεμένη σάρκα των,
μὲ τὴν δική του ἔκφανσι τοῦ ὠραίου συγκινοῦνται.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Μὴ σκέφτεσαι τὸ θάνατο, δειλὴ καὶ ἀνήσυχη ψυχή,
Θωρώντας νυχτωμένη,
Στὸ ρόδο ἀπάνω, ἀκίνητη τὴν πεταλούδα, ποῦ εὐτυχεῖ
Μαζὶ καὶ ποῦ πεθαίνει.

Λίγο μιᾶς ὥρας τὸν νειρο καὶ μιᾶς ἡμέρας ἡ χαρά;
Καὶ τέτοια ἀκόμα κλίνη;
Κ' ὑπάρχει νοῦς ποῦ θὰ χαρεῖ, καθὼς τὰ δυὸ μικρὰ φτερά,
Τὴν ἀπεραντοσύνη;

II

Καταραμένη, νὰ σὲ λέω, ἡ εὐλογημένη ὦ νιότη;
Κάθε στιγμή καὶ ἀλλάζω,
Πότε σὲ κλαίω σὰ φίλτατο χαμένο, σὰν προδότη
Πότε σὲ παρομοιάζω.

Μῖσος μὲ καίει στὴ θύμῃσιν τῆς ἀσπλαχνιᾶς, ποῦ μοῦ εἶπες
 Νὰ μὴν ξαναειδοθοῦμε.
 Μὰ λησμονιοῦνται κ' οἱ χαρὲς ποῦ ζήσαμε κ' οἱ λύπες,
 Πρὶν ἀποχωριστοῦμε;

III

Πῆραν μαζί τους τὸ σκοπὸ καὶ τοῦ χοροῦ τὴ χάρη
 Στὴν μυστικὰ τὴν ὥρα,
 Καὶ μῶφεραν τ' ἀτίμητο τὸ ρόδο στὸ κλωνάρι,
 Καληνωρίζοντας ἐμὲ, οἱ ἐννέα κυράδες τόρα.

ὦ ἀγάπες! νὰ ποῦ ὁ πετεινὸς σὲ λίγο θὰ λαλήσει,
 Καὶ μὲ τὸ φῶς τῆς μέρας,
 Μιὰ πίκρα πάλε θὰ γενεῖ τὸ αἰσθαντικὸ μεθύσι,
 Καὶ τὸ τραγοῦδι ποῦ κρατῶ θὰ τὸ μαθήσ' ὁ ἀέρας...

IV

Γεμάτη ἀκόμα ἡ θάλασσα, κύματα μόνο σπάζουν
 Καὶ τὰ καράβια πᾶνε, μακριὰ ἔνε.
 Μαντήλια ἀκόμα στὸ γιαλὸ καὶ τ' ἀποχαιρετᾶνε,
 Δάκρυα καὶ ἀπ' τὰ μάγουλα τὰ ξαναμένα στᾶζουν.

Ἄφροὶ πικροί, εὐκολόσβυστοι, φρύγανα ἐκεῖ στὴν ἄκρη,
 Καρδιὲς ποῦ σπαρταρᾶνε, ποῦ ξεχνᾶνε...
 Πᾶνε μὲ τ' ἀναφυλλητὰ καὶ τὰ σινιάλα πᾶνε,
 Καθὼς ποῦ σμίγει ἓνας καπνὸς κ' ἓνας ἀχνός, στὰ μάκρη...

V

Συχνὰ πῶς φτάνω σε θαρρῶ, πουλὶ κρυμμένο στὰ κλωνιά,
 Ἄϊδόνι ἐσένα πλάνο,
 Καὶ κάποτε, γιὰ μιὰ στιγμὴ, —σκληρὴ τῆς μοίρας μου ἀπονιά —
 Πιστεύω πῶς σὲ πιάνω.

Ὅμως μονάχα — ἀλοῖμονο! τὸ πέταγμά σου ποῦ θροεῖ,
 Μ' ἀγγίζει τρομαγμένο,
 Καθὼς ν' ἀπλώσω μάχομαι καὶ κρέμεται ὅλη μου ἡ ζωὴ
 Στὸ δέντρο ποῦ ἀνεβαίνω...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ